

Thơ cho bé

Nước

d

BÀI THƠ : NƯỚC

 [Subscribe](#)

Đứng trong chậu thì mềm
Rửa bàn tay sạch quá
Vào tủ lạnh hóa đá
Rắn như đá ngoài đường
Sùng sục trên bếp đun
Nào tránh xa, kéo bóng
Bay hơi là nhẹ lắm
Lên cao làm mây trôi
Đi xa muốn về chơi
Thành hạt mưa rơi xuống
Tươi mát vườn, mát ruộng
Mơn mơn mầm cây lên
Đứng trong chậu thì mềm...

ĐÔNG DẠO

Tôi ở trên trời
Tôi ở dưới đất
Tôi tưởng rằng tôi mất
Chẳng hóa tôi không
Tôi chảy ra sông
Nuôi loài tôm cá
Qua các làng xã
Theo máng theo mương
Cho người trồng trọt
Thóc vàng chạt cót
Cơm trắng đầy nôi
Vậy chớ khinh tôi
Hạt mưa hạt móc.

Bài thơ: Mưa Rơi

Tí tách đều đều
Từng giọt mưa rơi
Mưa xanh cây lúa
Mưa mát cánh đồng
Mưa cho hoa lá
Nảy lộc đâm chồi
Từng giọt...từng giọt
Mưa rơi....mưa rơi.

Tác giả: Trương Thị Minh Huệ.

*Trời mưa Trời gió
Mang vó ra ao
Được con cá nào
Về xào con nấy
Được con cá này
Thì để phần cha
Được con rô bẻ
Thì để phần mẹ
Được con cá bẻ
Thì để phần em
Trời mưa Trời gió
Mang vó ra ao...*

Tranh
NHẠM HỮU HOAN

Ông Sao Ông Sao

Ông sao ông sao
Ông vào cửa sổ
Ông ở với tôi
Ông ngồi lên chiếu
Tôi biểu củ khoai
Ông nhai nhóp nhép
Cái tôm cái tép
Ông ghém với rau
Ăn mau chóng lớn
Ông ngồi dậy
Ông về trời

Klein Ho

ÔNG MẶT TRỜI

Tranh
PHẠM HOAN

Tác giả
Ngô Thị Bích Hiền

Ông mặt trời óng ánh
Tỏa nắng hai mẹ con
Bóng mẹ và bóng con
Dắt nhau đi trên đường
Ông nhú mắt nhìn em
Em nhú mắt nhìn ông
Ông ở trên trời nhé!
Cháu ở dưới này thôi
Hai ông cháu cùng cười
Mẹ cười đi bên cạnh
Ông mặt trời óng ánh

BÀI THƠ: BIỂN VÀ MUỐI

Biển kia xanh biếc
Muối này trắng tinh
Ngày ngày ăn muối
Trong cá, trong canh

Bé đâu có biết
Công cô chú mình
Phơi nước thành hạt
Gạn trắng từ xanh.

(Phạm Hồ)

GIỮA TRƯA HÈ

Nguyễn Ngọc Ký

Giữa trưa hè
Say tiếng ve
Phượng đỏ hoa
Rung rinh nắng
Giữa trưa hè
Đàn cò trắng
Lội sang sông
Đám mây hồng
Trôi lạng lẽ
Giữa trưa hè
Một mình bé
Võng đu đưa
Ngồi ru ru
Cho em ngủ

TRUYỆN: GIỌT NƯỚC TÍ XÍU

Tí Xíu là một giọt nước. Quê ở biển cả, họ hàng anh em nhà chúng đông lắm và ở khắp mọi nơi, ở biển cả, ở sông ngòi, ao hồ, ở trên trời, ở cả dưới đất... Một buổi sáng biển lặng, Tí Xíu cùng các bạn đuổi theo các lớp sóng nhấp nhô. Ông Mặt Trời thả ánh sáng rực rỡ xuống mặt biển. Bọn Tí Xíu reo vui trong sóng nhẹ và trong ánh nắng chan hoà. Chợt có tiếng ông Mặt Trời cất lên: Tí Xíu ơi ! Cháu có đi với ông không ? Tí Xíu ngẩng nhìn. Chú đáp giọng rất khẽ, chỉ có ông Mặt Trời là nghe thấy.

- Đi làm gì ạ ?

Ông Mặt Trời cười bảo: Trên mặt đất thiếu gì việc, chỗ nào chẳng cần”.

Tí Xíu vui lắm. Nhưng sự nhớ mình là giọt nước không thể bay theo ông Mặt Trời được. Chú hỏi : Cháu nặng lắm làm sao bay lên được.

- Không lo, ông Mặt Trời nói ồm ồm, ông sẽ làm cho cháu biến thành hơi. Nói xong ông Mặt Trời vén mây, chiếu thật nhiều ánh sáng xuống biển, Tí Xíu rung mình và biến thành hơi. Chú chỉ kịp nói với biển cả: Chào mẹ, con đi ! Mẹ chờ con trở về.

Tí Xíu từ từ bay lên...

Tí Xíu nhập bọn với các bạn. Lúc đầu chúng bay là xuống biển rồi chúng hợp thành một đám mây mỏng rồi mặt biển bay vào đất liền. Gió nhẹ nhàng đưa Tí Xíu lướt qua những dòng sông lấp lánh như bạc. Xế chiều, ông Mặt Trời toả những tia nắng chói chang hơn lúc sáng. Không khí oi bức... Bỗng từ đâu một cơn gió lạnh thổi tới. Tí Xíu reo lên :

- Mát quá các bạn ơi ! Mát quá

Tí Xíu và các bạn nhảy nhót, múa lượn vui thích. Nhưng rồi trời mỗi lúc một lạnh. Tí Xíu thấy rét. Các bạn chú cũng thấy rét. Chúng xích lại gần nhau thành một đông đặc toàn những chú bé giọt nước nhỏ li ti. Bọn Tí Xíu không bay cao lên được nữa, chúng xà xuống thấp, thấp dần.

Một tia sáng vạch ngang bầu trời. Rồi một tiếng sét đĩnh tai vang lên. Gió thổi mạnh hơn. Bọn Tí Xíu níu lấy nhau thành những giọt nước trong vắt. Chúng thi nhau ào ào tuôn xuống đất... Cơn giông bắt đầu.

TRUYỆN: SỰ TÍCH NGÀY VÀ ĐÊM

Ngày xưa ngày xưa, Mặt Trăng, Mặt Trời và Gà Trống cùng sống với nhau trên trời. Mặt Trăng mặc cái áo màu trắng, Gà Trống đội một chiếc mũ màu đỏ. Mặt Trăng thích cái mũ đỏ của Gà Trống lắm. Một hôm, Mặt Trăng nói với Gà Trống:

– Chúng mình đổi áo và mũ cho nhau nhé!

Gà Trống đáp:

– Tôi không thích cái áo màu trắng của cậu. Tôi không đội mũ lấy áo đâu!

Mặt Trăng cứ gạ đổi mãi nhưng Gà Trống nhất định không chịu. Mặt Trăng liền giật mũ của Gà Trống và vứt xuống đất. Gà Trống vội bay xuống đất để nhặt mũ. Nhưng Mặt Đất tối đen nên Gà Trống không tìm thấy mũ. Gà Trống sợ nhớ tới Mặt Trời, Gà Trống liền ngửa cổ lên trời và cất tiếng gọi:

– Mặt Trời ơi! Mặt Trời ơi!

Mặt Trời vội vén màn mây nhìn xuống dưới đất. Những tia nắng rực rỡ tỏa sáng khắp nơi. Nhờ có ánh nắng Mặt Trời chiếu xuống, Gà Trống nhìn thấy cái mũ đỏ của mình mắc trên một cành cây. Gà Trống sung sướng bay lên cây để lấy chiếc mũ và đội lên đầu.

Gà Trống định bay về trời nhưng vì quá mệt nên không đủ sức cất cánh bay lên nữa. Gà Trống cất tiếng gọi:

– Mặt Trời ơi! Kéo tôi lên với!

Nhưng Mặt Trời không thể kéo Gà Trống lên được. Mặt Trời đành an ủi Gà Trống:

– Gà Trống ơi! Bạn hãy ở lại dưới mặt đất vậy. Buổi sáng sớm bạn hãy gọi “Ồ ó o...! Mặt trời ơi!”, tôi sẽ thức dậy và trò chuyện với bạn nhé!

Từ đó trở đi, Gà Trống luôn dậy sớm và cất tiếng gáy “ò ó o” để đánh thức Mặt Trời dậy. Ở tít trên cao, Mặt Trời với gương mặt hồng hào tròn trịa, mỉm cười nhìn Gà Trống. Muôn loài hoa đua nở, khoe sắc màu rực rỡ. Cây lá cũng mở bừng mắt reo vui chào đón ánh Mặt Trời. Người ta gọi lúc đó là ngày.

Còn Mặt Trăng thì cảm thấy rất hối hận và xấu hổ vì đã đối xử không tốt với bạn Gà Trống. Vì thế, Mặt Trăng cứ đợi đến khi Mặt Trời lặn xuống phía bên kia rặng núi, Gà Trống lên chuồng đi ngủ mới dám xuất hiện. Người ta gọi lúc Mặt Trăng tỏa những tia sáng dịu dàng, yếu ớt gọi là đêm.

TRUYỆN: MÙA HÈ Ý NGHĨA

Ông vàng, kiến nâu và giun bụng bự ngồi trò chuyện với nhau thật vui vẻ giữa vườn hoa đầy sắc màu.

Kiến nâu nói:

- Hè này tớ ở nhà đi kiếm thức ăn và xây tổ với bố mẹ. Mùa mưa sắp đến rồi

Giun bụng bự đang măm măm cây kẹo mút lắc người bảo:

- Mùa hè tớ chỉ thích nằm trong hang ăn vặt và ngủ thôi à

Nghe giun nói thế cả nhóm đồng thanh bảo:

- Cậu thật lười biếng. Cậu sẽ chậm lớn cho mà xem.

Hai tuần sau, quả thật giun ngày càng bự hơn vì suốt ngày chỉ nằm trong hang ăn bánh kẹo và ngủ. Một hôm giun đang ngủ trong hang thì ngoài trời bắt đầu dần chuyển mưa. Chỉ một lúc sau, sấm sét đã giăng đầy trời, các loài vật trong vườn í ới gọi nhau về tổ.

Xẹt... xẹt... ùng... ùng. Tiếng sét nổ vang khiến giun bụng bự choàng tỉnh dậy. Nó nhìn quanh thấy hang đã ngập đầy nước. Không biết phải làm sao, giun khệ nệ ôm cái bụng bự vừa đi vừa gọi tìm mẹ. Giun mẹ đang đi kiếm ăn ở xa cũng đang lo lắng cho con.

Cơn mưa vừa nặng hạt vừa có gió giật nên đã làm một cây ốt đổ xuống, đè lên cái bụng bự của giun. Giun con cố hết sức mà không tài nào chui ra được vì cái bụng bự đã mắc kẹt dưới thân cây ốt. Giun òa khóc và kêu cứu:

- Mẹ ơi cứu con với.

Ông vàng ở trên cao nhìn xuống thấy giun gặp nạn vội bay đi tìm mẹ giun và hét to:

- Giun bụng bự bị cây ốt đè trúng, mẹ giun về gấp...

Mẹ giun nghe được tiếng của ông vàng hoảng hốt chạy về. Ông cũng kêu kiến đến phụ kéo giun con ra, Giun con thút thít:

- Cám ơn mọi người đã giúp tớ. Cũng tại tớ lười vận động nên thân hình mập mạp, chân tay yếu ớt nên không thể tự cứu mình.

Giun con quay sang mẹ nói: Mẹ ơi, ngày mai con sẽ đi xới đất cùng mẹ để tìm thức ăn nhé.

Nghe giun con nói thế, mẹ giun và bạn kiến nâu, ông vàng vỗ tay tán đồng. Hôm sau đúng như lời hứa, giun bụng bự dậy thật sớm và cùng các bạn làm việc hăng say.

TRUYỆN: CON VẬT RƠI XUỐNG NƯỚC

Trên núi có nhiều loài vật sống với nhau rất vui vẻ. Một hôm, các con vật đang vui chơi ở sườn núi thì trời bỗng đổ mưa rất to. Thế là ai nấy đều chạy vội về nhà.

Một lúc sau, mưa tạnh hẳn. Phía chân trời xuất hiện chiếc cầu vồng rực rỡ. Những con vật nhỏ lại vui mừng hơn hờ chạy ra đón ông mặt trời sau cơn mưa.

Thỏ Trắng nhảy nhót tung tăng, vô tình đến bên một cái hồ nước. Thỏ Trắng nghiêng đầu nhòm xuống thì thấy một chú Thỏ Trắng ở dưới hồ nước. Thỏ Trắng hốt hoảng chạy về gọi Thỏ Nâu:

- Thỏ Nâu ơi! Có một bạn Thỏ Trắng rơi xuống hồ nước rồi! Chúng mình mau đến cứu bạn ấy đi!

Thỏ Nâu vội chạy đến bên hồ nước và ngó xuống. Dưới ấy đâu có bạn Thỏ Trắng nào mà chỉ có một chú Thỏ Nâu. Thỏ Nâu liền chạy vội về tìm Sơn Dương và nói:

- Anh Sơn Dương ơi! Nguy quá! Một bạn Thỏ Nâu bị rơi xuống hồ nước rồi! Chúng mình mau đến cứu bạn ấy đi!

Sơn Dương chạy đến nhìn xuống hồ nước nhưng chẳng thấy Thỏ Nâu mà lại thấy một bạn Sơn Dương. Sơn Dương vội đi gọi Nai Vàng:

- Nai Vàng ơi! Nguy quá! Một bạn Sơn Dương bị rơi xuống hồ nước rồi! Chúng mình mau đến cứu bạn ấy đi!

Nai Vàng đến bên miệng hồ nhòm xuống nhưng chỉ thấy một chú Nai Vàng. Nai Vàng vội gọi các bạn đến cứu giúp nai Vàng ở dưới hồ nước.

Các bạn cùng chạy tới và nhìn xuống hồ nước. Lạ thật, dưới hồ nước có rất nhiều bạn, nào là Thỏ Trắng, Thỏ Nâu, Sơn Dương và cả Nai Vàng nữa. Thấy nhiều con vật rơi xuống hồ nước, các bạn liền chạy đi tìm các bạn khác đến cứu.

Ánh mặt trời chiếu xuống hồ làm nước bốc hơi, một phần nước bị thấm xuống đất. Vì thế, khi Thỏ Trắng, Thỏ Nâu, Sơn Dương và Nai Vàng tìm được bác Voi, anh Gấu cùng nhiều bạn khác đến thì cái hồ đã cạn nước và cũng chẳng thấy có một con vật nào ở trong đó. Thỏ Trắng quả quyết:

- Nhất định là các bạn ấy đã tự trèo lên được rồi.

...Bé thử nghĩ xem Thỏ Trắng nói có đúng không? Các con vật mà các bạn nhìn thấy ở dưới hồ nước là những ai vậy?

TRUYỆN: HỒ NƯỚC VÀ MÂY

- Vào một ngày cuối xuân, những tia nắng đua nhau nhảy nhót trên mặt hồ nước. Mặt hồ lung linh, rạng rỡ dưới ánh mặt trời. bỗng nhiên trời nổi gió. Chị Mây sà thấp xuống mặt hồ. Hồ nước cuộn sóng nói với chị Mây: “Khi có ánh nắng, tôi lóng lánh đẹp hẳn lên, thế mà chị lại che nắng của tôi”. Chị Mây tung tà áo đen kịt và nói:

- Cô bé ơi! Nếu không có tôi thì sao có cô?

- Tôi cần gì chị - Hồ nước lớn tiếng nói.

Chị Mây tức giận bỏ mặc Hồ nước và bay lên tận trời xanh.

Những ngày hè trời nắng chang chang. Hồ nước bị nung nóng bốc hơi dần lên nên ngày càng bé lại. Chị Mây vẫn giận hồ nước nên ở tít trên cao. Hồ nước bị cạn kiệt dần. Nó cầu cứu: “Chị Mây ơi! Không có chị tưới nước xuống tôi chết mất”. Bầy cá tôm trong hồ cũng than vãn: “Chúng tôi chết mất vì thiếu nước...”

Nghe tiếng gọi của Hồ nước và tiếng than vãn của bầy cá tôm...Chị Mây bay về tưới nước xuống Hồ cả một ngày đêm. Hồ nước lớn dần lên. Mặt hồ lao xao sóng: “ Cảm ơn chị Mây!Cảm ơn chị Mây!”. Hồ nước im lặng suốt cả mùa thu và mùa đông. Mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương khổng lồ cho bầu trời xanh ngát cao vời vợi soi mình. Tà áo đen của chị Mây nhỏ dần. Mùa xuân sang, tà áo của chị Mây chỉ còn bằng dải lụa. Chị vội sà tấm thân mỏng tang, bé nhỏ xuống hồ nước mà nói:

- Không có cô bé, tôi cũng teo tóp dần không sống nổi đâu!.

Hồ nước lao xao sóng. Ông mặt trời tốt bụng rọi những tia nắng ấm đầu hè xuống mặt hồ. Hồ nước bốc hơi. Trên trời cao, chị Mây lớn dần lên. Từ đó Hồ nước và Mây không bao giờ tranh cãi kể công với nhau nữa. Cả hai đều thấm thía bài học: “Ở đời không ai sống được một mình”.